

ZECIUIALA

(Der Zehnte)

de Ewald Frank

Despre această temă s-a vorbit și s-a scris deja mult. Sfânta Scriptură trebuie să aibă pentru fiecare un răspuns. Nici o temă nu a fost așa de grea ca aceasta, desigur pentru că este vorba despre dărnicie. Eu doresc ca Domnul să vorbească fiecăruia care citește această prezentare scrisă dintr-o inimă curată, fără intenții ascunse.

În ultima vreme întrebările de felul acesta s-au înmulțit așa de mult, încât se pare că este necesar să scriu o prezentare biblică despre această temă. Desigur, că în timpul acesta vrem în primul rând ca noi să ne apropiem și mai mult de Domnul și să trăim și mai mult după plăcerea Lui.

Există oameni care cred toate binecuvântările din Vechiul Testament și le aplică pentru ei, dar datoriile nu mai sunt valabile și obligatorii pentru ei. Nu putem să procedăm așa de superficial cu Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare verset din Biblie merită să fie citit cu grijă, urmărit și respectat.

Mai întâi citim din Maleahi 3:6-10:

„Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb; de aceea, voi, copii ai lui Iacov, n-ați fost nimiciți. Din vremea părinților voștri voi v-ați abătut de la poruncile Mele, și nu le-ați păzit. Întoarceți-vă la Mine, și Mă voi întoarce și Eu la voi, zice Domnul oștirilor. Dar voi întrebați: „În ce trebuie să ne întoarcem?” Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi?” Dar voi întrebați: „Cu ce Te-am înșelat?” Cu zeciuielile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime! Aduceți

însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare.”

În textul pe care l-am citit, expresia „zice Domnul” apare de două ori. Pe noi nu ne interesează ce spun oamenii despre această temă, ci ceea ce „zice Domnul.” De fiecare dată când întâlnim această expresie, știm cât de serios este ceea ce urmează să fie spus.

Nu se poate spune că acest Cuvânt este scris în Vechiul Testament și astfel nu este valabil pentru noi. Toate prorociile date de Dumnezeu în Vechiul Testament își găsesc împlinirea în Noul Testament. Desigur că au existat în primul legământ decizii și prescripții care au fost gândite pentru epoca aceea. De exemplu, prezentarea diferitelor jertfe, etc. Dar când citim despre o temă din cărțile lui Moise, în proroci și în Noul Testament, trebuie să fim atenți. În acest Cuvânt din Scriptură citim despre darea „zeciuielii” și „a darurilor de mâncare.” Cei mai mulți oameni spun: „Este mai fericit să primești decât să dai”, dar Scriptura spune în Faptele Apostolilor 20:35: „*Este mai fericit să dai decât să primești*” și în 2 Corinteni 9:7 stă scris: „...*cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu.*”

Noi trebuie să înțelegem, că nu ne mai aparținem nouă și nu mai trăim pentru noi. Când a fost Domnul pe pământ, El a trăit numai pentru alții, iar El însuși nu a avut nici măcar unde să-și pună capul. Viața noastră are numai atunci un rost, dacă trăim într-adevăr pentru Domnul și unii pentru alții.

Sigur că acum se pune întrebarea: cum trebuie să se procedeze cu „zeciuiala” și cu „darurile de mâncare”? La aceasta vreau să vă dau numai un exemplu personal. În mai 1966 a trebuit să renunț la serviciul meu profesional, pentru că după ce am primit însărcinarea Domnului am început să

călătoresc în diferite orașe și țări. Eu am lucrat și am predicat 14 ani, dar apoi a trebuit să renunț la serviciul pământesc.

Biserica din Krefeld a hotărât să mi se plătească pentru întreținerea familiei 700 de mărci. Înainte de a primi cele 700 de mărci, am hotărât să-i fie dați Domnului 70 de mărci ca „zeciuială” și 30 de mărci ca „dar de mâncare.” Niciodată nu am considerat banii aceștia ca fiind ai noștri. Și în anii când am avut serviciul pământesc, i-am dat Domnului ce-I aparținea Lui, de când am recunoscut aceasta.

Fratele Branham a lucrat și predicat 17 ani și i-a dat zeciuiala Domnului. El spune în mărturia lui, că a început cu darea „zeciuiei” și în decursul anilor a crescut tot timpul, până când I-a dat Domnului „nouăzeciuiala” și a reținut pentru el „zeciuiala.” Aceasta este adevărata dăruire.

Cine citește primele capitole din Faptele Apostolilor, mai ales capitolul 4:32-37, primește o privire adâncă în dărnicia bisericii primare. Ei au fost o inimă și un suflet, nimeni nu considera ceea ce poseda ca fiind numai proprietatea lui. Și aici trebuie să fim atenți la fiecare Cuvânt. Este scris: „...*Căci nu era nici unul printre ei, care să ducă lipsă: toți cei ce aveau ogoare sau case, le vindeau, aduceau prețul lucrurilor vândute, și-l puneau la picioarele apostolilor.*”

Este o greșală dacă se spune: „Fiecare credincios a vândut atunci casa lui și tot ce poseda.” Asta nu este corect, căci ei se adunau în case pentru a frânge pâinea (Fapte 2:46). De aceea se spune în Cuvânt: „...*toți cei ce aveau ogoare sau case, le vindeau...*” Lor le-a fost clar că pentru a locui au nevoie numai de o casă și nu de mai multe case. Astfel a fost vândut ce era peste necesitățile lor. Aici trebuie accentuat că apostolii nu au rugat pe nimeni pentru aceasta. Nici atunci nu trebuia să se spună ceva despre zeciuială, căci fiecare copil al lui Dumnezeu

se lăsa condus prin Duhul lui Dumnezeu și în lucrurile pământești.

În Noul Testament nu există nici o poruncă categorică să se dea zeciuială pentru Domnul. Dar se găsesc îndemnuri pentru aceasta. În Matei 23:23 stă scris: „*Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen, și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuia să le faceți, și pe **acelea** să nu le lăsați nefăcute.*”

Domnul a exprimat foarte clar că dreptatea, mila și credincioșia trebuie făcute, dar darea zeciuiei nu trebuie neglijată. Dar sigur că aceasta nu va convinge pe nimeni, căci în general se spune că zeciuiala face parte din Lege și Hristos este sfârșitul Legii, deci și cu zeciuiala s-a sfârșit. Dar această temă nu poate fi încheiată așa de repede.

Mai întâi trebuie spus că deja Avraam a dat zeciuiala și aceasta a fost cu 400 de ani înainte de a fi dată Legea. Zeciuiala nu este deci o parte din Lege, ci a fost preluată de Lege. Eu vreau să vă îndrept spre Geneza 14:18-20: „*Melhisedec, împăratul Salemului, a adus pâine și vin: el era preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt. Melhisedec a binecuvântat pe Avram, și a zis: „Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul Cel Prea Înalt, Ziditorul cerului și al pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeul Cel Prea Înalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale!” Și Avram i-a dat zeciuială din toate.*”

Aici trebuie citit neapărat Evrei 7:1-10. Domnul însuși S-a descoperit ca Preotul lui Dumnezeu, căci numai pentru El se potrivește această descriere. El nu are nici început și nici sfârșit. Când El L-a întâmpinat pe Avraam, nu avea nici tată și nici mamă. Căci atunci Cuvântul nu devenise încă trup, nu era încă împlinit ceea ce este scris în Psalmul 2:7: „*...Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut*” (Evrei 1:5) și cuvântul din 2 Samuel

7:14: „*Eu Îi voi fi Tată și el Îmi va fi fiu.*” Atunci încă nu era împlinit. El singur este „Împăratul neprihănirii” și „Împăratul păcii.” Da, El este Împăratul împăraților; de aceea este scris și în Apocalipsa 19:12: „*Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești...*”

Același DOMN, care l-a binecuvântat pe Avraam și i-a dat biruință, a luat zeciuală de la el. Ce minunat! Tot ce avea Avraam, i-a fost dat de Dumnezeu. Din mulțumire, Avraam i-a dat împăratului, lui Melhisedec, zeciuală! Cine este binecuvântat ca Avraam de Dumnezeu, cine face parte din seminția lui Avraam, conform Galateni 3:29: „*Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință*”, Îi va da Domnului ce-I aparține Lui. În Galateni 3:17, Pavel scrie: „*...un testament, pe care l-a întărit Dumnezeu mai înainte, nu poate fi desființat, așa ca făgăduința să fie nimicită, de Legea venită după patru sute trei zeci de ani.*” Descoperirea Domnului ca Preot avea deja o însemnătate pentru seminția lui Levi, care nu a obținut partea pământească ca celelalte seminții la împărțirea țării, ci urma să trăiască din zeciuală celorlalte seminții.

În Evrei 7:6 este scris că acela care lua zeciuală de la Avraam era binecuvântat de cel ce avea făgăduințele. Ordinea este făgăduința, credința și binecuvântarea. De aici este o legătură directă între darea zeciuielii, a fi în posesia binecuvântării și binecuvântare. Avraam primise făgăduința lui Dumnezeu, a avut parte de biruința lui Dumnezeu, el dădea zeciuală și a fost binecuvântat de Domnul. MULȚI VOR BINECUVÂNTAREA ȘI FĂGĂDUINȚA, dar le lipsește o verigă din lanț. Unii se miră că nu le merge prea bine în viața duhovnicească; le este necunoscută cauza. Mulți caută blestemul la strămoși și nu știu că prin neascultarea proprie blestemul este asupra lor. În ochii lui Dumnezeu neascultarea este tot atât de

vinovată ca ghicirea (1 Samuel 15:23). În același verset este scris că împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimi. Nimic nu este mai necesar decât ca voia noastră să fie subordonată voii lui Dumnezeu, și astfel ajungem la ascultarea desăvârșită.

În Evrei 7:8, este spus mai departe: „*Și apoi aici, cei ce iau zeciuiială, sunt niște oameni muritori; pe când acolo, o ia cineva, despre care se mărturisește că este viu.*”

Deși după cum am citit, acei care iau zeciuiiala sunt oameni muritori, totuși Dumnezeu este Acela căruia I se dă aceasta; bărbații lui Dumnezeu poartă răspunderea pentru aceasta înaintea Domnului. Nimeni nu are dreptul să dispună asupra zeciuielii. Zeciuiiala trebuie să fie în casa visteriei Domnului și anume, acolo unde este împărțită hrana de la Dumnezeu.

Nu toți au ogoare și case de vânzare ca primii creștini. Credincioșii din timpul acesta au câteodată numai strictul necesar. Din cauza aceasta ei nu pot să vândă nimic pentru a-I da Domnului. Dar fiecăruia îi rămâne o posibilitate să-I dea Domnului o parte din venitul lui. Când Pavel a strâns ajutoare pentru sfinți, a spus: „*În ziua dintâi a săptămânii, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câștigul lui...*” (1 Corinteni 16:2).

Nu se poate face o lege și să se poruncească oamenilor ce trebuie să facă și ce trebuie să-I dea Domnului ca dar de dragoste. Aici nu este vorba despre darea în Biserică, ci despre o strângere specială pentru sfinții din Ierusalim. Pavel scrie mai departe în 2 Corinteni 9, versetele 6 și 8: „*...cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera. ...Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisișiți în orice faptă bună...*”

Acum ne întoarcem la Cuvântul de introducere din Maleahi 3:6-10 și reținem că zeciuiala nu a fost introdusă odată cu Legea, ci a fost dată deja în timpul lui Avraam. Desigur că avem tendința să luăm făgăduințele din Vechiul Testament pentru noi și celelalte le lăsăm în seama altora. Pentru mine nu este o întâmplare că tocmai în Maleahi 3 este scris despre solul și prorocul care va pregăti calea înaintea primei veniri a Domnului. La sfârșitul capitolului 4, găsim făgăduința puternică despre făgăduința trimiterii prorocului înainte de ziua cea mare și înfricoșată a Domnului. Aceste două făgăduințe le acceptăm cu mulțumire și ne bucurăm că Domnul le-a împlinit. Prin același proroc, în capitolul 3, Domnul ne îndeamnă la credincioșie. EL ne strigă: „**Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb...**”

Da, Dumnezeu nu se poate schimba. EL rămâne același în veci. EL își mustră poporul: „*Din vremea părinților voștri voi v-ați abătut de la poruncile Mele, și nu le-ați păzit.*” Aceste cuvinte nu sunt în Legea lui Moise, ci în proroci. Nimeni nu are dreptul să scoată pur și simplu Cuvântul profetic. Domnul nu face numai mustrarea aceasta, ci El îi spune poporului Său: „*Întoarceți-vă la Mine, și Mă voi întoarce și Eu la voi, zice Domnul oștirilor.*”

Sigur că noi am înțeles din aceste cuvinte că nu este numai un sfat bun, ci o somație venită direct de la Domnul. EL ne cheamă să ne întoarcem la El. Poate va spune cineva: „Eu mă voi întoarce la Domnul prin post și rugăciune.” Aceasta este o propunere bună, dar aici nu este vorba despre ce vrem noi să facem, ci despre ce cere Domnul. Postul și rugăciunea și toate celelalte își au locul lor, dar aici este vorba despre auzirea cuvintelor pe care Domnul are să ni le spună. Ne mai rămâne numai un lucru și anume ca noi să ne întoarcem iarăși înapoi la El în lucrurile în care am deviat de la Domnul.

Mai departe este scris: „*Dar voi întrebați: „În ce trebuie să ne întoarcem?”*” Este har că în Sfânta Scriptură ne sunt redată ambele: întrebările oamenilor și răspunsul lui Dumnezeu. Da, în ce trebuie să ne întoarcem? La aceasta Domnul răspunde: „*Se cade să înșele un om pe Dumnezeu, cum Mă înșelați voi?”* *Dar voi întrebați: „Cu ce Te-am înșelat?”*”

Noi observăm seriozitatea acestor cuvinte; da, este o învinuire grea pe care o aduce Domnul. EL învinuiește poporul Lui pentru înșelăciune. EL ne judecă. Și noi, ca și copiii ai lui Dumnezeu, întrebăm fără nici o bănuială: „*Cu ce L-am înșelat pe Domnul?*” Apoi vine răspunsul Lui ca o acuzație grea: „*Cu zeciuielile și darurile de mâncare.*”

Noi, care vrem să-I plăcem lui Dumnezeu, am devenit vinovați față de El. Ne-am gândit numai la noi și nu la vina noastră față de El. Ar trebui să ne pătrundă prin încheieturi și măduvă, când Domnul însuși intră la judecată cu noi și acuză poporul Lui că L-a înșelat. Lucrul acesta este mai grav decât cred unii la prima vedere. Dumnezeu să ne dea har ca să nu trecem ușuratici peste aceasta.

Apoi ies din gura Lui cuvinte care sunt ca o lovitură: „***Sunteți blestemați...***”

Cine ar vrea să fie blestemat? Dar în ochii sfinți ai lui Dumnezeu oricine fură din zeciuială și din darurile de mâncare este blestemat. Noi suntem cu toții vinovați înaintea Domnului. Mai departe El spune: „*Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime!*”

Cum putem sta înaintea lui Dumnezeu, dacă după părerea Lui suntem înșelători? Este destul de grav dacă cineva înșală pe un om, dar aici suntem învinovați înaintea marelui Judecător, pentru că L-am înșelat.

În Biserică se cântă, se predică și se roagă; se vorbește despre binecuvântările lui Dumnezeu, dar de fapt este vorba

despre oamenii care L-au înșelat pe Dumnezeu și au căzut în autoînșelare. Domnul însuși vrea să-Și ajute poporul să iasă din această situație. Sunt multe neajunsuri în biserici și la fiecare persoană, dar cine găsește rădăcina acestui rău? Biblia răspunde: „*Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor*” (1 Timotei 6:10)

Acum ascultăm Cuvântul Domnului: „*Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ...puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor.*”

Aici Domnul ne face oferta să-L punem la încercare, dacă El își împlinește Cuvântul. Dumnezeu își împlinește Cuvântul, dacă noi îndeplinim condițiile. Strigarea Lui sună: „*Întoarceți-vă la Mine, și Mă voi întoarce și Eu la voi.*”

El ne subliniază în acest text de mai multe ori seriozitatea acestui lucru cu „*zice Domnul*”. Dumnezeu nu vrea să oblige pe nimeni, dar neascultarea oprește binecuvântarea și blestemul apasă greu. Prin împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu, noi venim în ascultare și binecuvântarea se odihnește asupra noastră. Domnul leagă următoarea făgăduință de ofertă, și anume, că noi avem voie să-L punem la încercare și spune: „*...și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare.*” Noi toți vrem binecuvântarea bogată a lui Dumnezeu. Domnul însuși ne-a arătat drumul într-acolo. Desigur că ascultarea se include și în toate celelalte domenii.

Trebuie să adaug că eu am primit claritate asupra zeciuielii din predica fratelui Branham. El a mărturisit că de când a devenit credincios, a dat zeciuială și atunci când a câștigat 25 de cenți pe oră. Da, totul depinde de binecuvântarea lui Dumnezeu. El a învățat că **nimeni nu are voie să dispună particular asupra zeciuielii**. Zeciuiala trebuie să fie dată în vistieria casei

lui Dumnezeu, acolo unde este împărțită hrana, Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu.

Noi credem că totul trebuie reșezat în starea corectă înaintea lui Dumnezeu și apoi urmează restituirea deplină. Așa cum a fost la primii creștini care au crezut Cuvântul curat al lui Dumnezeu și purtau în ei dragostea curată a lui Dumnezeu, așa va fi în timpul acesta printre copiii adevărați ai lui Dumnezeu. Noi știm că aparținem Domnului și suntem numai administratori ai lucrurilor care ni s-au încredințat.

Ca și în timpul apostolilor, vedem începutul poporului lui Dumnezeu în timpul acesta, care Îl pune pe Domnul pe primul loc și Îi aduce închinarea. Noi am trăit chiar la o adunare aici în Krefeld și am văzut că a fost lăsat un carton plin cu lucruri de valoare: ceas de buzunar de aur, inele, bijuterii, tacâmuri și altele, fără nume, numai cu mențiunea: „Venitul să fie folosit în Împărăția lui Dumnezeu.”

Tot timpul sunt întrebat ce este cu toți copiii lui Dumnezeu care I-au dat în toți anii Domnului numai un bănuț de milă, iar ei au devenit bogați. Cineva a zis: „Domnul ne-a făgăduit că ne va răsplăti anii pierduți, de ce să nu-l restituim Domnului tot ce-l aparține de fapt?” Fiecare trebuie să se decidă ce va face. Din ziua aceasta, răspunderea nu mai este pe umerii mei. Eu pot numai să spun după cum am fost călăuzit.

Au trecut ani de zile în care eu nu am știut nimic despre această temă, deși predicam. Eu am fost călăuzit de Duhul lui Dumnezeu după ce am auzit predica fratelui Branham despre această temă. Eu am trăit ca și cei mai mulți copii ai lui Dumnezeu după ipoteza: „În Noul Testament Îi aparține totul Domnului, nu numai zeciuiala” - dar totuși se reține totul și chiar zeciuiala. Așa am procedat și eu.

Dar în martie 1967, Domnul Și-a așezat mâna pe punctul acesta. Eu am lăsat la bancă pe contul familiei numai 79 de

mărci, iar restul l-am ridicat și l-am dat Domnului. Niciodată nu am avut o astfel de zi în viața mea. Eu puteam să jubilez, mă simțeam nu numai eliberat, ci știam că acum a avut loc eliberarea. Eu am devenit un dătător bucurios. Din ziua aceasta am trăit minunile lui Dumnezeu: eu și familia mea nu am avut niciodată neajunsuri. Domnul este credincios. El ține ceea ce făgăduiește.

Dragi frați și surori în Domnul, noi nu știm dacă vor mai fi săptămâni, luni sau ani pe pământul acesta. Haideți să-I dăm Domnului cu bucurie, nu din obligație, ci generoși cu mulțumire. Voi știți exact că eu nu am vorbit niciodată despre bani, dar și în acest punct dorim să avem o viață plăcută lui Dumnezeu și să nu ne lăsăm înrobiți de Mamona. Ceea ce-I aparține Domnului, vrem să-I dăm Lui.

Cuvântul lui Dumnezeu pentru ultimul timp este în vistieria casei și conform Cuvântului Domnului, noi nu vrem să dispunem liberi asupra a ceea ce aparține lui Dumnezeu, ci să aducem în vistieria lui Dumnezeu, așa cum este scris. Apoi Dumnezeu va sta pe Cuvântul Lui și se va îndrepta spre noi și va trimite binecuvântări bogate.

Pentru noi nu este o obligație și nici o lege, ci un privilegiu că putem avea astfel parte la împărțirea hranei, la Cuvântul sfânt descoperit. Eu sper că fiecare a înțeles această prezentare simplă, venită din inimă, și dată din Cuvântul lui Dumnezeu. Cine Îi dă deja Domnului, să-I mulțumească lui Dumnezeu că i-a devenit clară și această problemă prin Cuvântul Domnului.

Pentru mine a fost greu să scriu despre această temă, căci sunt mulți cei care Îi dau Domnului mai mult. Astfel, fiecare să ia ceea ce se potrivește pentru el și restul numai să-l citească. Binecuvântarea Dumnezeului Atotputernic să se odihnească asupra tuturor. Da, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, să-i răsplătească pe toți.

Eu am ezitat mult să scriu despre aceasta. Nimeni nu-și va da seama câtă convingere mi-a trebuit ca să ating această temă. Dar în speranța că va fi corect înțeleasă și îi va ajuta pe mulți, am făcut-o cu privirea ridicată înspre Domnul.

Lucrând din însărcinarea lui Dumnezeu,

Fr. Frank